

Въ това време европейцитѣ стигнаха до дървото.

Майката ги погледна съ очи пълни съ страдание и укоръ. Тя сложи ржката си на раната и като дигна отъ тамъ окървавенитѣ си пръсти, показа ги на своитѣ убийци.

„Ето, — казваше нейниятъ загасналъ погледъ, — вие ме убихте и оставихте детето ми сираче! Защо ви трѣбваше това?“

Ловцитѣ, засрамени, отстѣпиха.

— Никога вече нѣма да стрелямъ на маймуни — каза единиятъ отъ тѣхъ, — горката, колко много прилича на човѣкъ!

Но умиращата, като че ли разбираше, какво казва той и не му вѣрваше; поклати нѣколко пѣти главата си, въздѣхна дълбоко, протегна се и умрѣ.

Малкото скочи съ вѣкъ върху гърдитѣ на майка си и жално застена, като че ли плачеше. Ловцитѣ я взеха и отнесоха съ себе си.

Малко следъ заминаването на хората, при трупа на маймуната дойдоха нейнитѣ другари. Тѣ я заобиколиха, бутаха я, хващаха я за ржката. Но като се убедиха, че тя е вече мъртва, съ жални писъци я вдигнаха на гръбъ и я отнесоха нейде далечъ въ гжсталака.

Хората отнесоха малката маймунка на кораба, далечъ отъ родната гора и я продадоха въ една звѣрилница.

Пр. Х.

